

ELİF ARSLAN

İSVEÇ ŞURUBU

Uyandım. Rüya görmedim. Tavandaki leke hala kurumamış. Çekmecedeki bademler bozulmamış. Çiçeklerin kokusu gitmemiş. Çarşafım kirlenmemiş.

Kalkıyorum. Kaçamak bir bakış atıp hızla geçiriyorum kapımın önünden. Bir tatlı kaşığı isveç şurubundan içiyorum aç karına. Saat kaçtı ki? Telefonum çalıyor da çalıyor bir yandan. “Öpülmüş mü?” diyorum. Onu öpmüş, ona da kondurmuş öpücük. Omuriliğimden belime kadar ter damlaları süzülüyor. Yediğim yumurta ağzıma geliyor. Kusmuyorum. Tutuyorum. Nerede öpmüştü onu? Nerede? Nasıl takip etmişti? Dokunduğuna mı dokunmuştu? Kokladığını mı koklamıştı? Öğürdüm. Öpmüştü işte, öpmüştü. O zaman tacı da takmıştı. Taçlandırması? Öpmesi? Öpüşmelerimizle dalga geçiyordu. Masallarımızla alay ediyordu. İnsanlığımızı sınıyordu. Nefesim kesilir gibi oldu. Haykırdım. Kapının kulpunu tuttum. Durdum. Kafamda belirlemek üzere olan tacın ağırlığını hissettim. Dudaklarım yanacak gibi oldu sıcak kanı hissettikçe. Kaldım. Saat kaçtı? Sokaklarda ölümün geçtiği saati işte. Çocukken yaptığım resimlerdeki gibi yüzü kara kara. Bir çocuk parkında sallanıyor işte sanki büyükler için park varmış gibi. Dursana dursana zincirleri kırılacak işte salıncağın. Kırıldı kırıldı kırıldı. Düştü düştü düştü işte ciğerlerine. Leke leke. Pastel boyalarla çizdiğimiz resmin elimizde kalan artık boyları gibi. Leke leke. Bulaştı ciğerlerine, yüzüne mon ami. Sen ki ten renginin tek sahibi, sen ki sınıfın zengin çocuğunun mon amisi. Yere düşüp parçalanmışsın işte koşuşturmaların arasında. Kim ne yapsın ki seni mon ami. Beyaz iki iple tutturulmuş parçaların, şişedeki sarı, beyaz, sarı sıvıların arasında. Ahh mon ami... Koyu kahve boyadan çizerim tabutunu. Sonra tüm resmi karalarım, yırtarım huysuzlanan çocuk gibi. Ahh mon ami... Sen geri gelecekmişsin gibi.

Ağladım. Fırladığım gibi tahta dolabın başında aldım soluğumu. Kapağını özenle açtığım şurubu bir tatlı kaşığına boca ettim. Kaşığı atıp kafama diktim boş karına. Bir kahkaha patlattım. “Yoo yoo taçlandıramayacaksın, öpemeyeceksin beni” dedim. Yükseliyordu arkamdaki televizyondan, sürekli tekrar ediyordu, bağışıklık sisteminin altın yasası diyordu.

Uyku, yemek, gülmek ve bir tane de benden. İsveç şurubu. Şerefinize dikiyorum. Güldüm, dans ettim. Güneş vurmaya başladı beyazdan beyaz tenime. Yıkamaktan çatlamış beyazdan beyaz tenime. Pul pul olmuş beyazdan da beyaz tenime. Dudaklarıma sürdüm birkaç damla

isveç şurubunu. Hadi öp öpebilirsen, hadi tak tacını takabilirsen. Gölgeme öpücük attım. “Evimin kraliçesiyim” dedim. Pencereden el salladım tüm sevenlerime. Üst kattaki Maşuk “Uuu uuu” deyip ritim tuttu seslenişime. Neredesin hani? Nerede olduğunu kim bilebilir ki? Ben burada, gölgemle iki kişi evimdeyiz işte. Parmaklarımızı kaldırdık, nefesimize daldık. Bittiğinde ve gittiğinde çıkacağım kapıdan yalın ayak. Şurupla ıslattığım dudaklarımdan öpücükler atacağım öptüğün kadar, odalarımnda sabırla işlediğim taçlardan taktığın kadar dağıtacağım. Pis pis sırtacağım ihraç oluşunu izlerken. Şimdi taktın tacı işte.

Uyandım. Rüya görmedim. Perdemdeki delik hala yamanmamış. Kızarmamış gözlerim ağlamaktan. Girmemiş mideme ağırlar. Uyanmamışım günlerdir yalnız.

Yanaklarım al al sanki. Öptü mü yoksa? Olamaz ki olamaz deyip duruyorum. Kilitli kapı. İki kez kilitli. Aşağıdan ve yukarıdan. Paketler, paketler deyip, duruyorum. Ahh paketler. Evime aldığım demet demet çiçekler. Saat kaç geçiyordu? Anan vardı belki de. Kesin ondandı. Teğet geçiyorum aşağıdan ve yukarıdan iki kez kilitli kapıyı. Mavi pencereden bakıyorum. Karahindibalar bitmiş dışardaki çevirmelere inat. Birkaç sokak köpeği çete olmuş, toplanmışlar kaydırağın önünde. Sanki çocuklar gelse dağılacaklarmış gibi. Sonra sen geliyorsun. Hemen aşağı iniyorum. Kaldırılmış bankaların önünde bekliyorsun. Sım sıkı sım sıkı sarılıyorum boynuna. Başlıyorsun anlatmaya. İki martının gördüğü asi bir farenin haykırışlarını anlatmaya. Karasinekler toplandığında pencereme dizlerimin bağı çözülüyor. İsveç şurubuna sarılamıyorum. İki kaşık daha içemiyorum. Yemek programı başlamış çoktan. Ölüler açıklanmış çoktan. Oturuyorum sandalyeme. Kafamı kaldırmadan devam ediyorum makrome işime. Bir bilezik daha beliriyor kolumda. Fırlatıp atmadan önce duvara. Kulak kabartmadan önce test sayılarına. Ekmekçi geçmeden önce. Yaşam henüz durmadan. Âşıkların gizli gizli öpüşmesinden sonra.

Soğuk kapının kulpuna sıkıca yapışıyorum. Duruyorum. Tırnaklarım kanayasıya kadar tırmalıyorum kapıyı. Parmaklarım zonklarken çöküyorum dizlerimin üstüne. O güvende. O güvende. Vuruyorum iman tahtama. Her vuruşumda ayrı geçirdiğimiz günlerden hıncımı alıyor gibi. O güvende, o güvende. Ben güvende. Sıcacık oluyor avuçlarım. Kaça kaç var saat? O güvende. Tahta dolabın en üst rafında, sıkı sıkı kapalı kapağı isveç şurubunun. Korkuyorum. İki cadde, iki sokak, kaç adım? Dokunmazsam, dokunmazsan, koklamazsam, koklamazsan ve bakarsam, bakarsan uzaktan. Sam, san, sam... O güvende, o güvende. Fotoğrafları karıştırıp buluyorum diğerlerinin arasından. Öpüp öpüp yerine koyuyorum. Mavi pencereden bakıyorum. Gölgelerimiz sevişiyor mum ışığında. Seni sevdiğim için duvarlarda.

Telefonum çalıyor da çalıyor bir yandan. Açıyorum gözlerim sulu sulu. Sessizliğin ardında sesin. Ben güvende.

Uyandım. Rüya görmedim. Duvarımdaki delik hala açık. Kailmek atmışım saymamışım. Kaında pembe düğümler oluşmuş ozmemişim. ksrdm. Fırladım aynanın önüne. Yüzüme iyice baktım. Yanaklarım yine al al mıydı? Anlımdan, şakaklarımdan ateş fişkırıyor muydu? Gözlerimde kan var mıydı? Dilimi çıkardım yarısına kadar. Bir şey göremedim. Parfüm şişesini kaptığım gibi kokladım. Kokladım kokladım. Hala kokusunu duyuyorum. ksrdm. Koştum banyoya. Dolabı açtığım gibi indirdim her şeyi. Ateş leri doğrulttum anlıma. Olması gerektiği gibi. Titreyen ellerimin arasında nazikçe koydum kutusuna. Olması gerektiği gibi. Apar topar giyindim. Saçlarımı taramadım. Kokumu sıkmadım, ellerime krem sürmedim. Hışımla kapının kolunu tuttum. Dizlerimin bağı boşaldı. ksrdm. Boğazımdaki yumrunun güvencesiyle ksrdm. Dşmedi. Yerleşti. Tkrklerim saçıldı etrafa. Kapatmadım ağzımı. Yalnız odalardan sesler gelmedi. Say dedim say. 11 12 13... Korktum sayıların sonu gelmez ki. O güvende, ben güvende. Kapının kolunu hareket ettirmediğim sürece güvende. Saat kaçtı? Gözlerim yandı. Burnum tıkanır gibi oldu. Ağlamanın güvencesiyle korkmadım.

İki cadde, iki sokak te. İki sokak geri. İki sokağın tam ortası. Kahve fallarımda çıkmıştı. İki vakte kadar. İki vakit kaç tam eder? Saat kaçtı ki? Ama hep derdi ya “kahve fallarına inanma” inanmaya başladım. Ateş leri kavradım nazikçe tekrar kutusundan. Alnımın ortasına tuttum. Halen olması gerektiği gibi. Odayı pembeye boyuyorum. Kaç fırça darbesi attım bilmiyorum. Kusuyor duvar. Ben üzerini kapatmaya çalıştığı. Kusuyor.

Uyandım. Rüya görmedim. Perdelerim hala kapalı. Bileklerim başlamış mı sızlamaya? Kafam başlamış mı ağrımaya? Ayaklarım yapışmış mı buz gibi zemine?

Yine mi pencerenin başında? İki kişi karşılaşıyor işte. Elini sıktıklarında beliriveriyor arkalarında. Bağırıyorum onlara. Arkanıza baksanıza. Sırtıyor arkalarında pis pis, alnındaki yapış yapış saçlarıyla. Vuruyorum cama. Duysanıza. Gerçekliği ikiye böldü anlasanıza. Gitsenize, kilitlesenize kapılarınızı iki kere. Aşağıdan ve yukarıdan. Isırdı işte dudağını. Akıttı koyu siyah kanını. pcğn konurdu dudaklarınıza. Belirdi iki ta kirli ellerinin arasında. Paslı, ciğer delen kokusuyla. Özenle yerleştirdi başlarına. Tacı taktılar. Ciğerleri leke leke. Tekrar ediyordu arkamdaki televizyondan ha bire bebeklerde bağışıklık sistemi... Tekrar edildikçe ellerimden ter boşalıyor. Buz gibi oluyorum.

Yine gidiyorum kapının başına. Sanki her şey normalmiş gibi. Dikiliyorum. Hazır ayakkabılarım. Sanki çıkacakmışım gibi. Saat tamı gösterecekmiş gibi. Duvar karşılıyor elimi. Güvendeyiz, güvendeyiz. Adımlarımız burada oldukça güvendeyiz. Söylediklerime inanacakmışım gibi. Dizlerimin yine bağı çözülüyor. Üç aya yaz, üç aya sıcaklar, üç aya bir şey kalmaz. Avutmalarım belirsizliği çözecekmiş gibi. Karnımı tuttum, dudaklarımı dişledim. Neden şu an neden şu an? Neden? Sanki biri nedenlerimin cevaplarını verecekmiş gibi. Dinle deyip durdum sessizliğin içinde bir şey duyacakmışım gibi. Bekliyorum, bekliyorum. Kapının altından bir zarf atılır, sokaklarda bağırılır çağırılır, havai fişekler atılır, kutlamalar başlatılır diye bekliyorum. Evimizde ve güvende. Nefes alıyoruz ikimiz için. Diğerleri için. Bir çentik daha atıyorum takvime. Sanki çentik attıkça günler çabucak geçecekmiş gibi. Temmuz gelmiş gibi. Uyandım. Rüya görmedim.